

Joke van Leeuwen

DIE DAG

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

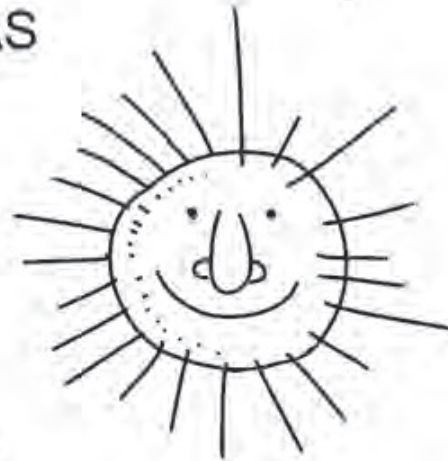
Ik ben Deef.
Misschien wist
je dat al.
Of niet.
Dan weet je het nu.

Mijn vader en
moeder hebben mijn
naam bedacht
voordat ik er iets
over kon zeggen.

TOEN DE WEG WEG WAS

Er was eens een dag.
Nou ja.
Elke dag is er een dag.

Maar die dag was anders
want de weg was weg.
De weg van ons huis naar school.

Die dag zwaaide
mijn moeder mij uit.

Flink doorlopen,
zei ze.
En dat deed ik.

Soms maakte ik even een sprongetje.
Grote mensen maken haast nooit sprongetjes.
Het zou leuk zijn als alle grote mensen
sprongetjes gingen maken.
Als ze zeiden: **Ik ga nog even wat
sprongetjes maken naar de bakker.**
Of: Ik huppel nog even een blokje om.

En als er dan eentje geen sprongetjes maakte
wist je meteen dat die verdrietig was.
Te verdrietig voor sprongetjes.

Eerst was de weg nog niet weg.
Maar die dag wel.
Er zat een diep gat in.
Beneden waren mensen iets aan het doen.

Misschien maakten die mensen een tunnel
naar de andere kant van de wereld.
Dat zou leuk zijn. Dan kon ik daarnaartoe.

Dan sprong ik
in die tunnel.

En na een hele
tijd schoot ik er
aan de andere
kant van de wereld
weer uit.

Ik riep: *De weg is weg!*

Er kwam een man naar mij toe.

Ik kon boven op zijn hoofd kijken.
Meestal kan dat niet
met grote mannen.
Dan kijk je in hun
neusgaten.

Hij zei:

*Je moet een omweg nemen.
Wij zijn hier aan het werk.
Wat doen jullie dan?
We zoeken naar vroeger.*

Dat vond ik raar.
Vroeger is altijd al voorbij.
Dat weet ik.
Vroeger kon ik nog niet schrijven.
Toen schreef ik zo:

En nog vroeger
zat ik in de buik
van mijn moeder.